

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. София, 15.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 15.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6163** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на Е. С. С., чрез процесуалния си представител адв. Н. Л., против Решение № 270 от 22.04.2019г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Трети специализиран заседателен състав, постановено по преписка № 165/2017г. по описа на КЗД за 2017г., в ЧАСТТА по т. 3 /условно означена с т. 3 за целите на настоящото изложение/, с която е установено, че директорът на Национален исторически музей (НИМ) не е извършил нарушение на Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) по отношение на Е. С. С..

В жалбата са развити доводи, че решението на КЗД в оспорената му част е неправилно и необосновано, поради което се претендира неговата отмяна и постановяване на решение, с което да се признае извършването на нарушение по ЗЗДискр. от страна на директора на НИМ. Претендират се разноси по производството.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител юрк. Н. К., депозира писмено становище за неоснователност на жалбата. Заинтересованата страна – директорът на НИМ, чрез процесуалния си представител адв. К. Б., представя писмено становище, в което поддържа доводи за недопустимост, алтернативно - неоснователност на жалбата. Претендира сторени разноси по съдебното производство.

Административен съд София – град, Второ отделение, 27-ми състав, като прецени

събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Производството по административна преписка № 165/2017г. на КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-2278/31.07.2017г., подадена от Е. С. С. – главен уредник в отдел „Изкуствознание, етнография и интердисциплинарни изследвания“ към Националния исторически музей (НИМ), чрез адв. Н. Л., с твърдения, че спрямо нея е осъществено дискриминационно отношение на основание „личен признак“ по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., изразяващо се в изолация от работата, липса на получаване на служебна информация, липса на служебно организационно съдействие, както и трайно неравноправно отношение относно размера на трудовото ѝ възнаграждение.

С Разпореждане № 597/31.08.2017г. на председателя на КЗД е образувано производството по преписка № 165 по описа на КЗД за 2017г., като преписката е разпределена за разглеждане от Трети постоянен заседателен състав, поименно определен. На основание чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр. докладчикът С. Й. е изготвила доклад-заключение без дата до председателя на Трети специализиран заседателен състав на КЗД. Проведени са четири открити заседания, като на заседанието на 15.11.2018г. е взето решение, че преписката е изяснена от фактическа и правна страна и е даден ход по същество. Резултатите от производството са обективирани в оспореното решение № 270 от 22.04.2019г. на трети специализиран заседателен състав на КЗД.

С оспореното решение № 270 от 22.04.2019г. по преписка № 165/2017г. на КЗД, Трети специализиран заседателен състав е прието за установено, че с неосигуряването на равно възнаграждение за една и съща длъжност и трудови задължения по отношение на Е. С. С., в сравнение с останалите ѝ колеги, заемащи същата длъжност, работодателят ѝ - Национален исторически музей (НИМ), представляван от изпълнителния директор, не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., и е извършил установената с настоящото решение дискриминация, като с действията си е осъществил административно нарушение по чл. 80, ал. 2 във вр. с чл. 80, ал. 1 от същия закон.

КЗД е препоръчала на работодателя НИМ на основание чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр. да не допуска занапред неравно третиране на работници и/или служители в поверената институция, които полагат еднакъв или равностоен труд на едно и също работно място и на една и съща длъжност.

В тази част решението на КЗД не е обжалвано и е влязло в сила.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решението на КЗД, в частта, в която е установено, че директорът на НИМ не е извършил нарушение на ЗЗДискр. по отношение на Е. С. С..

При така установената фактическа обстановка и след преценка за законосъобразност на оспореното решение съобразно чл. 168 АПК, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна против акт, който подлежи на оспорване и в преклузивния срок по чл. 68 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на неговите правомощия съгласно чл. 65, т. 1, т. 2 и т. 5 във връзка с чл. 48, ал. 2, т. 3 във връзка с § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. В съответствие с чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. решението е взето с обикновено мнозинство от гласовете на заседателния състав и е

подписано от него.

Предмет на оспорване е решението на КЗД, в частта, в която е установено, че директорът на Национален исторически музей не е извършил нарушение на ЗЗДискр. по отношение на Е. С. С..

Решението в тази му част е постановено в нарушение на изискванията за форма на акта съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 66 от ЗЗДискр., тъй като липсват мотиви, съответни на постановения диспозитив, чрез които да могат да се установят съображенията на КЗД.

В мотивната част на решението подробно са обсъдени действията на работодателя на жалбоподателката – Национален исторически музей, като е прието, че работодателят е извършил нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., както и че е осъществил състава на пряка дискриминация по признак „лично положение“. Въз основа на тези мотиви е постановен и следващ се от тях диспозитив, който не е предмет на оспорване в настоящото производство. От съдържанието на решението могат да се установят единствено съображенията на КЗД досежно действията на работодателя НИМ. Никъде в мотивната част на решението не се съдържат фактически констатации и правни изводи по отношение на директора на НИМ в лично качество, а не в качеството му на представляващ работодателя.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. Съобразно Правилника за устройството и дейността на НИМ – С. от 2016г., издаден от министъра на културата, директорът на НИМ ръководи, организира, координира и контролира цялостната дейност на музея /чл. 12 и сл./.

В случая е налице несъответствие между формираната воля на решаващия орган, обективизирана в мотивите на решението, и нейното изразяване в неговия диспозитив. След като е изложил мотиви защо работодателят НИМ е извършил нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. и дискриминация по признак „лично положение“, съставът на комисията е постановил диспозитив, с който е приел, че работодателят НИМ, представляван от изпълнителния директор, е извършил нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. и дискриминация, а с отделен диспозитив е приел, че директорът на НИМ не е извършил нарушение на ЗЗДискр.

Безспорно работодателят НИМ е юридическо лице, което се представлява от неговия директор. В първия диспозитив, който не е предмет на разглеждане в настоящото производство, комисията коректно е посочила името на работодателя и от кого се представлява. Във втория диспозитив е визиран единствено директора на НИМ, от което очевидно следва извод, че се касае за директора на НИМ в лично качество, а не в качеството му на представляващ работодателя.

В решението на КЗД обаче липсват мотиви по отношение действията на директора на НИМ в лично качество. Жалбата, по която е инициирано производството през КЗД /л. 10-12/, е насочена срещу Националния исторически музей. Впоследствие, без да са правени допълнителни уточнения от г-жа С., докладчикът по преписката е предложил /л. 157-гръб/ като ответни страни да бъдат конституирани: Национален исторически

музей, представляван от директор, и директора на Национален исторически музей. Следователно още на етап предварително проучване на преписката докладчикът е счел, че твърдяното дискриминационно третиране се свързва както с работодателя НИМ, така и лично с директора на НИМ. В противен случай би предложил като ответна страна да бъде конституиран единствено работодателя НИМ, представляван от директор. Никъде в мотивната част на решението, вкл. и в оспорената му част, обаче не е направено разграничение между фигурата на работодателя НИМ и фигурата на представляващия работодателя /конституирани като отделни страни/, доколкото се припокриват, и дали има основание в конкретния случай действията на директора на НИМ да се разглеждат като лични действия, в лично качество, извън функциите му на представляващ работодателя. В тази връзка следва да се посочи, че и останалите оплаквания в жалбата, извън въпроса за равностойното трудово възнаграждение /в тази част решението на КЗД е влязло в сила/ могат да касаят както действията на работодателя /чл. 12-28 от ЗЗДискр./, така и поведението на директора.

По тези съображения за съда е невъзможно да прецени дали приетата липса на извършено нарушение на ЗЗДискр. от страна на директора на НИМ касае основния спор във връзка с размера на основното трудово възнаграждение на жалбоподателката или касае останалите ѝ оплаквания – за размера на допълнителното материално стимулиране и за липсата на съдействие при изпълнение на служебните ѝ задължения. По отношение на изплатените ДМС е прието, че се касае до преценка на работодателя, т.е. че не става въпрос за лична субективна преценка на директора. По отношение на оплакванията ѝ за липса на съдействие е прието, че са недоказани, но отново не става ясно дали същите са насочени срещу директора или срещу работодателя и спрямо кого точно са недоказани. Също така е посочено, че жалбоподателката е представила неотнормирани доказателства, които не следва да бъдат обсъждани. Не става ясно обаче дали тези доказателства касаят директора на НИМ, но поради тяхната неотнормираност, не обуславят извод за извършено от него нарушение на дискриминационното законодателство, или касаят работодателя НИМ.

Мотивите и диспозитива са две безусловно необходими и взаимнообвързани части. Мотивите са писмени съображения на органа, обхващащи преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи, въз основа на които органът е стигнал до своето решение, въз основа на които е обосновал крайния си извод, изведен в диспозитива на акта. Мотивите са отправна точка за преценка на законосъобразността и правилността на констатациите и изводите на органа. Липсата им представлява особено съществено нарушение на формата на акта, тъй като пречат възможността да се установи каква е била действителната воля на решаващия орган.

Съдът не е компетентен да отстрани констатираната липса на мотиви, нито да изложи мотиви вместо КЗД, тъй като би подменил волята на КЗД, поради което решението следва да бъде отменено в тази му част, а преписката – върната на КЗД за ново произнасяне. КЗД следва да изложи съображения досежно останалите оплаквания на жалбоподателката, като посочи дали се насочени срещу работодателя НИМ или срещу директора на НИМ, едва след което да прецени дали същите са доказани, като постанови съответстващ на развитите мотивите диспозитив.

При този изход на спора на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., които са надлежно доказани и своевременно поискани.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. С. С. Решение № 270 от 22.04.2019г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Трети специализиран заседателен състав, постановено по преписка № 165/2017г. по описа на КЗД за 2017г., в ЧАСТТА по т. 3 /условно означена с т. 3 за целите на настоящото изложение/, с която е установено, че директорът на Национален исторически музей (НИМ) не е извършил нарушение на Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) по отношение на Е. С. С..

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на Е. С. С. направените по делото разноси в размер на 400 (четирисотин) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: